

nos pénzkrisis folytán fokozatosan sülyedtek az értékek. Azok az emberek, akiknek pénzüket forgatni kellett, nagy anyagi veszteségeket szenvedtek azáltal, hogy a kínálat állandóan túl haladta a vételt. Épen azért érdekes most kimutatni ily viszonyok között, hogy a háborús hírek mennyire befolyásolják Szeged pénzpiacának helyzetét. Erre nézve megkérdeztük először Koós Elemért, a Szeged-Csongrádi Takarékpénztár igazgatóját, aki a következőket mondta:

— Olyan mértékben, amely elleni védekezésről már mostan beszélni kellene, nem fogja sújtani a szegedi pénzpiacot a háború kitörése. Az értékpapírok Szegeden leginkább olyan emberek kezeiben vannak, akik nem kénytelenek terminusra tulajdonítani azokon s úgy nem is lesz annyira érezhető a tőzsdei áreséseknek hátránya.

A Hitelbank igazgatójától teljesen megnyugtató választ kaptunk. Arról, hogy az Osztrák-Magyar Bank a kereskedelem elől a tőkéjét visszavonja, ma még beszélni sem lehet. De hiszen az a tőke, mely az országban az utolsó befizetésére szükséges, egy háború finanszírozásánál számításba nem jöhet.

A Szécsi-bankban azt az információt kaptuk, hogy a tegnapi tőzsdei reményekkel szemben, ma már lényegesen javult a helyzet. Azon értékpapírok, amelyek a tőzsdén is jegyezve vannak, Szegeden olyan emberek kezeiben vannak, akik képesek azt immobilizálni. A szegedi értékpapírok tulajdonosai talán fogja érni valami veszteség, de súlyosabb anyagi kár semmi esetre sem. A pénzpiac viszonyai a háborús hírek következtében általában nem rosszabbodtak. A kamatláb az utóbbi napokban valamivel olcsóbb lett. A szegedi értékpapírokban ma már stagnálás van.

A helyzet tehát Szegeden az, hogy akik érdekelve vannak a pénzpiacon, aggodalomra egyáltalán nincs okuk, mert azok az erős pénzintézetek, amelyek eddig is Szeged jó hírét reprezentálták, erősen fognak továbbra is megállni.

naság. Nincs hadosztálykötelékben 2 hegyi tüzércsapat 3—3 üteggel és egy osztály nehéz tüzérség 3 üteggel. A gyalogság 6 és fél mm. kaliberű Mannlicher Schönauer fegyverrel, a tüzérség gyorstüzelő ágyúkkal (Schneider-Cancel-rendszer) van felszerelve.

A békéletszám áll: 20491 közlegényből s altisztből, 1886 tisztből. Háború esetén egy zászlóalj 22 tisztből, 1080 emberből, az ezonok öt tisztből, 193 emberből, 162 lóból, 4 ágyúból, a hegyi tüzéritegek 5 tisztből, 227 emberből, 4 ágyúból, a lovasosztályok 5 tisztből 145 emberből és 150 lóból állanak.

A teljes hadsereg és tartalék: 12 évfolyom 20 százalék levonásával = 115.200 ember.

A hadiflottája összesen 12 hajóból áll és pedig: 1 páncélos cirkáló, 4 parti páncélos, 1 nagy cirkáló és torpedóhajóból. A teljes létszám: 4941 ember.

MONTENEGRÓ.

Békében két tanulózászlóalj van (Cetin-jében és Podgoricában); mindegyik évenként 400 embert képez ki négy hónapon át; 2 tanulózászlóalj (Niksits) hat hónapon át 100 embert képez ki. Az összes védkötelesek vasárnap és ünnepnapokon kisebb gyakorlatokat tartanak. Ezenkívül Cetin-jében van egy gyalogsági katonai iskola (kétéves tanfolyam). Hasonló iskola van Niksicsben is. A kiképzett legénység összesen 36.000 gyalogos és 1200 tüzér, akik közül 25.000 tartalék első osztályába, a többi pedig a második osztályába tartozik.

Háború esetén 12 dandárt alkotnak (11 gyalogos, 1 tüzérdandár), összesen 58 zászlóaljjal. A fegyverzet a következő: Körülbelül 30.000 Hagan Moskovska, 30.000 Berdán, 20.000 Werndl, 20.000 egyéb rendszerű puska, 40.000 szurony. Van továbbá 48 hegyi, 36 tábori, 44 várágyúja és 20 bombavetője. A fegyverek részére van elegendő lőszere.

SZURONYOK HEGYÉN A BÉKE

ULTIMÁTUMRA HADÜZENET

(Saját tudósítónktól.) Már nem késhet soká a fegyveres lávaömlés a balkáni tüzekadóból. A legriasztóbb hírek Bécsből érkeznek és ez a fájdalmasan kirívó jelenség valóban fölszabadíthatja a tétovázó elméket a rettenetes balkáni helyzet igazi megítélésére. Pardon, még egy (gyanus és veszedelemes) centrum, a *pétervári*, lövi ki magából a pesszimisztikus híreket, amelyek óráról-órára szinte szándékos árnyékolással sötétebben festenek. Az óhajtasok tényekként szögeződnek le ezekben a lóláb-as táviratokban, az ismért recipe szerint.

A helyzet mára rosszabbodott, a monarchia egyelőre nem mozgósított, a diplomáciai körökben elterjedt hírek szerint Szerbia huszonnégy órán belül hadat üzen, — ezeket a dermesztő jelentéseket öntötte ki magából a bécsi sajtó ma reggeltől estig, ballplatzi ellenjegyzéssel. A bécsi prim-hegedűre teljes konszonanciával reagál a pétervári brácsás: itt általában nem hisznek a békében, a helyzetet ma pesszimisztikusabban ítélik meg, holnapig várják a döntő fordulatot stb., stb. Mi ez, kérem? Miként illeszkednek be ezek a legsötétebben aláfestett rémhírek a nagyhatalmakhoz állítólagos koncertjébe?

A végkép elvadult balkáni helyzetet mindenestre még bonyolultabbá teszi nemely nagyhatalmaknak ez a legalább is különös magatartása. Nyílt titok, hogy Anglia tanácsolta Törökországnak a drinápolyi manővert, az is természetes, hogy Olaszország ebben a kérdésben nem járhat egy uton szövetségestársaival, az egyetlen hatalom Franciaország, mely a pénz erejével őszintén munkálkodik a béke föntartásán. Így fest tehát az az állítólagos egyetértés, amellyel a hatalmak közös nyomást akarnak gyakorolni a pulykamérges balkáni államocskákra. No, ettől az összhangtól az Isten mentse meg mindnyájunk fülét. Ez bábeli hangzavar, amelybe most már csak az ágyúknak kell beledörögni, hogy egészen stilusos legyen.

Vagy-vagy! Ha talán mégis, a tizenkettedik órában, őszintén akarnak fellépni a hatalmak, ám lássuk a vásmarku akciót. Ha nem, rohanjanak egymásra a balkáni aprószentek minél előbb, mert ez a szuronyos béke kiszámíthatatlan bizonytalanságával máris milliókra menő kárt okozott nekünk is és más szomszédos államoknak is.

Háboruért liheg egész Szerbia.

Belgrád, október 3.

Belgrád változatlanul harcra lázban ég! Az egész kis mozgalmas, balkáni városka fenekestől föl van forgatva és minden tudó a háboruért liheg. Ifjak és aggastyánok, asszonyok és gyermekek egybeolvadtak a háborús izgalmakban, a vasuti pályaudvaron permanens tüntető tömeg, amely folytonos óvációkkal ünnepli a déli határra induló katonákat. Ez a megfeszített harci láz és föl-

készülés most — úgy látszik — több alap-pál bir, mint az annexiós mozgalmak idején, mert beavatott helyeken nyíltan hirdetik, hogy Törökországnak a macedón reformokkal szemben tanúsított elutasító magatartása miatt a háború elkerülhetetlen. Még ilyen sötéten veszedelemes prognózis ellenére is Péter király és a környezete nem akarja komolyan a háborút, sőt maga Pasics miniszterelnök, a bolgár-szerb szövetség megteremtője, aki látszólag szította a háborús mozgalmat, mindmáig bizott abban, hogy még sem fog vérontásra kerülni a sor. Hogy az utolsó pillanatban történni fog valami, ami az ellentéteket elsimitja.

Ma azután az utolsó reménység is füstbe ment, mindenki bizonyosra veszi a háborút s mértékadó körök véleménye szerint október tizenkettedike körül meg kell kezdődniök az első csatározásoknak. Ezek — minden valószínűség szerint — nem a szerb, hanem a bolgár határon fognak lejátszódni Bulgáriában egyáltalában hasonlíthatatlanul nagyobb a háborús láz és az izgalom, bárha Belgrádban is teljes a felfordulás.

*
*
*

Ma még bizarrabb a város képe, mint tegnap volt. Utcák hosszat nincs nyitott üzlet, az egész városban nem lehet kocsit kapni — a kocsisokat katonáknak, a lovakat katonai fuvarok céljaira vitték el — minden félóránban gördül keresztül a városban egy-egy vilamos, az is katonákkal van telerakva. A vasutak most már végleg a katonaság kezébe kerültek, a vasuti hivatalnokokat szabadságolták s a helyüket műszaki tisztek foglalták el. Az állomások élére pedig vezérkari tisztek kerültek.

Belgrádban napok óta mindennap kétszer van minisztertanács. A ma délután tartott kormánytanácskozáson történt meg a döntő lépés a háború felé. Elhatározták, hogy

egyetértésben a görög, bolgár és montenegrói kormányokkal, holnap délelőtt, konstantinápolyi követeik útján memorandumot adatnak át a portának s abban együttesen követelik az ó-szerbek, macedónok, albánok és krétaiak részére a teljes autonómia megadását. Ennek végrehajtására három napos határidőt akarnak adni a portának. Ha ez alatt az idő alatt a követelések nem teljesülnek, elküldik az ultimátumot, amely újabb negyvennyolc órai határidőt engedélyez.

Szerbia egyébként már ma vissza akarta hívni konstantinápolyi képviselőjét, Nenadovics követ már utrakészen is állott, a mikor Belgrádban a szándék megváltozott. A szignatárius hatalmak képviselői ugyanis ma délben megjelentek Pasics miniszterelnöknél és felkérték, hogy a nagykövet visszahívását halássa el. A nagykövetek egyuttal azt a kérelmet intézték Pasicshoz, hogy a csapatokat ne a török határon összpontosíttassa, hanem valamivel beljebb, a szerb földön, hogy ezzel ne komplikálják feleslegesen az amúgy is nehéz helyzetet.